

Герасимюк О.Ю.
Студентка факультету економіки та управління
Східноєвропейський національний університет
ім. Лесі Українки, м. Луцьк
Науковий керівник: **Полінкевич О.М.**
д.е.н., проф. кафедри економіки, безпеки
та інноваційної діяльності підприємства
Східноєвропейський національний
університет ім. Лесі Українки, м. Луцьк

ДІАГНОСТУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Внутрішні фактори інноваційного розвитку визначають інноваційну здатність підприємства і його виробничий потенціал. Вони поділяються на: фінансові, кадрові, техніко-технологічні, маркетингові, організаційно-управлінські [1].

Основним фактором інноваційного розвитку є фінансове забезпечення, яке характеризується фінансовою стійкістю підприємства, рівнем його прибутковості та показниками ефективності інноваційних проєктів. Фінансова складова інноваційного потенціалу визначається також фінансовими ресурсами, які витрачає підприємство на впровадження інновацій. Тому діагностика фінансової складової проводиться на основі: аналізу достатності суми власних і позикових коштів для реалізації інноваційного проєкту; розрахунку поточного та перспективного рівнів прибутковості підприємства; оцінки економічної ефективності інноваційних проєктів за показниками: індекс дохідності, внутрішня норма дохідності, термін окупності та інші.

Кадрове забезпечення інноваційного розвитку підприємства передусім залежить від рівня кваліфікації, освіти, інноваційної свідомості персоналу, досвіду та стажу роботи, мотивації праці всіх категорій персоналу. Тому тут доцільним є визначення таких показників: показника винахідницької активності, який визначається як відношення кількості винаходів до загальної кількості працівників загалом чи інженерно-технічних працівників; показника освітнього рівня; відношення кількості осіб, що мають вищу освіту відповідно до профілю діяльності підприємства, до загальної кількості працівників; частки інженерно-технічних працівників у загальній кількості управлінського персоналу.

Техніко-технологічна складова інноваційного розвитку відображає можливість оперативного перебудувати виробництво, переорієнтувати виробничі потужності і налагодити економічно ефективне виробництво нової продукції, яка відповідає новому попиту на ринку. Діагностика цієї складової проводиться на основі розрахунку таких показників: рівня оновлення техніки та технології; рівня автоматизації та комп'ютеризації виробництва; рівня прогресивності техніки та технології; рівня прогресивності та якості продукції; рівня відповідності виробництва міжнародним стандартам якості тощо.

Маркетингове забезпечення інноваційного розвитку в умовах високої конкуренції дає змогу оцінити наявні ринкові можливості підприємства, просувати на ринок нові види продукції. Діагностика рівня маркетингу здійснюється на основі оцінки таких показників: наявності стратегічної та оперативної мети діяльності; визначення ринкової позиції підприємства; якості та регулярності ринкових досліджень; оцінка товарної, цінової та збутової стратегії; вивід на ринок та просування нових видів продукції; наявності брендів та бренд-менеджерів.

Організаційно-управлінська складова інноваційного розвитку повинна забезпечувати ефективне функціонування та перебудову підприємства у разі зміни зовнішніх та внутрішніх чинників. Діагностику організаційно-управлінської складової інноваційного розвитку

доцільно проводити на основі: визначення відповідності організаційної структури управління типу інноваційного розвитку підприємства; аналізу рівня ефективності управління; характеристики стилю та методів управління; оцінки рівня автоматизації управління; методів та прийомів інноваційного менеджменту; методів навчання та підвищення кваліфікації кадрів.

Список використаних джерел:

1. Кобрин Л.Й. Діагностика факторів інноваційного розвитку підприємства / Л.Й. Кобрин // Наукові записки. – 2016. – № 1 (52). – С. 152–157.

Грисюк Ігор

Студент факультету економіки та управління

Науковий керівник: **Макара О. В.**

д.е.н., проф. Східноєвропейський національний
університет ім. Лесі Українки, м. Луцьк

ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК ПІДПРИЄМСТВА НА ОСНОВІ КОРПОРАТИВНОГО УПРАВЛІННЯ

Ефективна інноваційна діяльність підприємства пов'язана не лише із врахуванням впливу зовнішнього середовища, а й функціонуванням внутрішнього та його особливостями управління. Саме тому все частіше вітчизняні науковці звертають увагу на закордонний досвід корпоративного управління підприємством. Розглянемо найбільш поширені підходи щодо трактування сутності корпоративного управління зарубіжними фахівцями.

А. Кедбері розглядає корпоративне управління як систему керівництва і контролю за діяльністю компаній; як набір механізмів, в рамках яких функціонує компанія, коли у власників підприємства відчужують функцію управління підприємством. Основним призначенням корпоративного управління автор вважає «підтримання балансу між економічними і соціальними, особистісними суспільними цілями» [1]. Дж. Брукс стверджує, що корпоративне управління стосується зв'язків товариства. Воно демонструє, як товариство подає себе перед оточенням - акціонерами, потенційними інвесторами, працівниками, регуляторами, клієнтами, постачальниками та середовищем, в якому воно працює [2].

Найбільш чітким та загально визнаним вважається визначення сутності корпоративного управління Світовим банком та ОЕСР: «Система виборних і призначених органів, що здійснюють управління діяльністю публічних акціонерних товариств, яка відображає баланс інтересів власників і орієнтована на забезпечення максимально можливих прибутків від усіх видів діяльності відкритого акціонерного товариства в рамках законодавчо визначених норм». Оскільки це твердження відображає як суб'єктів управління, так і мету, з якою воно здійснюється. Згідно з цим твердженням, корпоративне управління відноситься до внутрішніх засобів забезпечення діяльності корпорацій і контролю над ними та визначає механізми, за допомогою яких формуються цілі суб'єктів господарювання.

Вітчизняні науковці на основі зарубіжного досвіду розглядають корпоративне управління із різних підходів. Так, В. Гриньова трактує корпоративне управління як процес організації діяльності вищих керівних органів корпорації [3]. В. Євтушевський визначає корпоративне управління як процеси регулювання власником руху його корпоративних прав з метою отримання прибутку, управління корпоративним підприємством, відшкодування витрат через отримання частки майна при його ліквідації, а також можливі спекулятивні операції з корпоративними правами. Водночас досягненням мети товариства є максимізація